

NỘI Y

HỒ ĐÌNH NGHIÊM

1.

Ở trang bìa hồ sơ nhập viện, người ta ghi chú: Ty, Le Van. 48 tuổi. Phái tính: Nam. Gia cảnh: Độc thân. Địa chỉ nơi cư trú. Số điện thoại nhà và ở sở làm...

Rất nhiều tờ giấy kẹp bên trong: Giấy giới thiệu của các bác sĩ. Giấy chứng thực của trung tâm chuyên khoa phổi. Quang tuyến X. Hình chụp từ CT Scan. Kết quả của hai lần thử nghiệm sự hô hấp. Những xét đoán mơ hồ về căn bệnh ung thư... Tóm tắt, hồ sơ ấy có bề dày bằng bản thảo một cuốn tiểu thuyết khoảng hai trăm trang với những diễn tiến đầy rắc rối xảy ra giữa mười nhân vật: Bốn bác sĩ, năm y tá và một bệnh nhân.

- Bệnh nhân Le van Ty.

Một giọng nói cất lên, hơi lẩn khuất khi đọc xong ba chữ ghi trên góc trang bìa. Hành lang sáng đèn, nền gạch hoa trơn bóng như đang hứng phải nước mưa. Có thể nó làm cho âm thanh được đẩy đi xa. Có thể nó ngấm bảo, ở bệnh viện sự sạch sẽ là điều chính yếu. Máy lạnh không mở, nhưng giá rét từ đâu luôn lảng vảng, thềm lặng thổi qua.

Người đàn ông đứng lên từ hàng ghế đợi. Ba bệnh nhân khác hiếu kì ngó. Rồi họ sẽ được gọi tên. May mắn điểm danh hay thần chết chỉ mặt thì chẳng tài nào đoán được, mặc dù trước đó bác sĩ phẫu thuật đã đưa ra lời bình: "Mức độ nguy hiểm cho việc mổ xẻ khâu may chỉ leo lên tới lần vạch 37 phần trăm thôi, chớ quan hoài". Niềm tin vào y

khoa hiện đại là thứ mà mọi người phải luôn thủ đắc trong tâm tưởng. Sợ hãi là điều phi lý! Vậy thì 63% còn lại có giúp người ta ngồi yên trên đò? Thuận buồm xuôi gió tới được bến bờ xa xăm? Cái bến bờ hằng xảy ra những hoạt cảnh chẳng lấy gì làm lí thú nhưng ai cũng thiết tha mong muốn dừng vội bỏ cuộc. Miếng cơm manh áo, tình thương yêu và sự bội phản. Từ một người có gia đình bỗng chốc thấy mình bơ vơ giữa xứ lạ. Họ phải học hỏi lại từ đầu những điều ấu trĩ nhất với cuốn cẩm nang: Phải cố gắng để không chết lần thứ hai!

Y tá là người đàn bà có hơi đầy đặn. Bảng tên cài trước ngực lớn, nhô ra hàng chữ: Maria. Bệnh nhân Tỷ đọc thầm: "linh hồn con ớn lạnh!"

- Anh vào phòng kia tắm rửa với thứ dung dịch đựng trong lọ này rồi mặc vào người chiếc áo cộc tay này. Trong phòng tắm có máng sẵn cái bao để đựng áo quần anh cởi ra. Họ sẽ chuyển nó lên phòng anh sau. Có hiểu tôi nói không?

- Hiểu.

- Cởi tất cả. Cởi tuốt luốt. Trần như nhộng. Chỉ cho phép mang đôi vớ thôi. OK?

- OK.

- Đưa tay đây.

Maria trông vào cổ tay Tỷ một vòng nhựa, họ tên in đầy đủ trên đó, và có lẽ nó sẽ bám theo Tỷ trên suốt những chặng đường phiêu dạt trong cái bệnh viện mệnh mông này. Nó là tấm căn cước tạm thời, chứng thực sự hiện hữu của bệnh nhân Tỷ, chẳng có được sự lựa chọn nào khác.

Phòng tắm hơi nhỏ, cửa khép hờ với ngọn đèn vàng chôn sâu trong tường. Lỗ thoát nước dưới chân và nước còn lại lóng chưa kịp bốc hơi. Như thế có nghĩa là một con bệnh nào đó mới vừa rời khỏi chỗ này, ra đi chưa được lâu. Hẳn có thói sáo mồm khi đứng dưới vòi sen không? Chắc chắn không. Đầu óc hẳn lưu trữ hình ảnh người thân nào trong gia đình phút giây đó? Điều gì mang tới sức mạnh cho hẳn? Bệnh nhân là đàn ông hay đàn bà? Tóc vàng, nâu, đen? Hay muối tiêu tựa Tỷ?

Mất năm phút cho việc tắm tấp lẩn thay đổi xiêm y. Tỷ bước ra với chiếc áo kì cục luộm thuộm chẳng che kín lưng. Tựa như tấm khăn choàng mà người thợ hớt tóc thường phủ lên thân chủ trước khi động kéo động tông-đơ. Sao, chơi kiểu gì đây? Trọc, ba phân, hay nuôi dài chỉ tỉa mỏng?

Maria dòm, tỏ vẻ hài lòng.

- Ngồi đó đợi chút, người ta sẽ mang giường tới đây anh đi.

Tỷ ngó lên cái thánh giá màu nâu máng trên tường, cố nhìn ra khuôn mặt kẻ chịu đọa đày nhưng mơ hồ một hình khối đọng vào mắt. Tại sao ông ta bị đóng đinh vào thập tự? Tỷ không biết. Tại sao người ta cầm nó trong tay và ma quỷ sợ hãi che mặt khi bị dí cái hình tượng ấy lại gần? Tỷ nào hay. Nó là thứ bùa chú, ít ra gieo được niềm tin cần vào tâm hồn những kẻ ngoan đạo. Rồi con sẽ hưởng được phước lành từ ơn Chúa. Amen!

Bệnh nhân Tỷ thuộc tuýp hắc bạch giang hồ, phường ngoại đạo. Gia đình ở cổ quận thờ cúng ông bà, mỗi năm làm dăm ba cái giỗ tưởng nhớ người khuất mặt. Và đó là dăm ba lần được ăn ngon khi nhang đèn vừa ngúm tàn nguội lạnh. Khung ảnh đen trắng ố vàng nước thuốc đứng chen vai trên bàn thờ nhìn xuống đám con cháu chen chúc tất bật xuyết xoa. Tỷ nhớ dường như ông bà cha mẹ khi khuất núi đều nhẹ gánh hành trang, họ ra đi không phải vì chứng bệnh ung thư. Họ có tuổi thọ khá cao và những người tới phúng điếu đều nói hết nhau một câu: "Thôi, vậy là êm đẹp rồi! Giã từ

cuộc đời này mà tựa như ngủ quên một giấc chẳng thèm mở mắt giương dậy. Êm thấm không bút mực nào tả xiết! Tịch lặng như hoa rụng trong vườn khuya".

Một chiếc giường có bốn bánh xe xuất hiện ở cửa thang máy. Người đẩy giường to lớn, mặc bộ đồ trắng mang giày thể thao Nike cũng màu trắng. Người và giường êm ả thoảng qua như một cơn gió. Ông ta chào bà Maria, nhận xấp giấy tờ kẹp ở bảng gỗ rồi gọi tên Tỷ. Nắng ở ô cửa gương đã giảm bớt sắc lửa. Lá xanh lao xao bên ngoài và Tỷ leo lên giường nằm ôm ấp xấp hồ sơ vừa đặt để trên bụng. Những bóng đèn néon bắt trên trần lụi dần. Tỷ nhắm mắt, cảm giác như ngồi co quắp trên ghe vượt biên ở một đêm nhiều sóng bạc đầu ngoài cửa biển. Sự may mắn của đêm ấy xảy ra đã quá lâu. Lâu đến độ quên mất hình khối của niềm sợ hãi khi đó mỗi lúc muốn hồi tưởng lại. Chòng chành, nghe từng tràng AK47 bắn vãi theo, léo nhéo lời nguyên rủa độc ác. Say sóng, nôn mửa, biến thành một con cá ươn. Chỉ có bấy nhiêu là còn lưu giữ vào tiềm thức. Trí nhớ tựa tấm màn nhàn nhàu khép lại, buồn bã với bản án: Những kẻ phản bội tổ quốc!

2.

Màn đêm. Yên lặng. Khung cảnh đã khác trước. Tỷ mở mắt, những gì thu nhận vào nhãn quang đánh động lên não bộ, buộc phải đặt ra câu hỏi: Sự sống, cái chết. Cảnh giới này hoang đường hay hiện thực? Mù mờ, có thể cái miếng nhựa ụp vào miệng mũi truyền dưỡng khí làm hơi nước biến thành một màn sương mỏng vây quanh mặt Tỷ. Những con số xanh đỏ nhảy cách khoảng trên máy đo tim phổi, giây nhợ tiếp nối vào cơ thể đâm thốc tới động mạch tĩnh mạch. Toàn thân không có trọng lượng, tựa nó đã trải ra trên mặt nệm, chìm sâu. Tỷ nhớ lại những bóng đèn vàng bắt nhô ra trước mỗi phòng mổ. Đèn thấp sáng, có nghĩa là đang bận. Tỷ nằm chờ ngoài hành lang, đợi một bóng điện tắt. Y công sẽ mang đồ linh kinh vào làm sạch gian phòng ấy trong khi có người tới xem xét lần cuối tập hồ sơ bệnh lý đặt trên bụng Tỷ. Họ ngó vào mặt Tỷ: Mày nói tiếng Pháp hay tiếng Anh? Có đeo răng giả không? Có chiếc răng nào đang lung lay? Rồi không đợi câu trả lời, người ấy tiếp: Mặt xanh dờn thế? Đang sợ té đái phải không? Này, tin moa đi. Ở đây mỗi ngày có khoảng mười lăm ca phẫu thuật và tất cả đều OK. Ông ta đưa bàn tay ra, giả làm con dao đi một đường trên ngực Tỷ: Sẽ như vậy đó, dài khoảng hai mươi lăm phân, họ sẽ lấy cái vật dư thừa nằm trước lá phổi mày. Thắc mắc làm chi cho ốm người!

Lòng Tỷ chẳng gọn niềm lo ngại nào cả. Đáp trả lại bằng nụ cười rộng miệng. Nụ cười mà những chuyên gia đã mất công khảo sát là muốn tươi tỉnh yêu đời như vậy con người phải huy động tới gần một trăm cơ bắp chẳng chéo nơi mặt mày. Đời còn dài, chẳng lý gì mới ngang đây đã mếu, đã "game over".

3.

Trời ơi! Oh, my God! Đã xảy ra cơ sự gì?

Đường đột. Tỷ cũng nén một tiếng hô hoán. Sylvie đứng dưới chân giường, như một người của quá vãng bỗng hiện ra, ma đưa lối quỷ dẫn đường. Cả hai nhìn nhau, sẫm soi. Giường có nếp gấp ở giữa, nên Tỷ nằm mà tựa như đang ngồi, chông chênh, lấn cấn, ngượng ngùng. Khoảng cách của hai đứa là cái miếng gỗ bắt cứng vào giường làm mâm đựng thức ăn. Khay nhựa đặt để lên đó. Một hộp sữa loãng 2%. Một hộp nước cam. Khoai tây nghiền, miếng cá hấp, vài cọng đậu đũa luộc chín. Từ một người đứng máy sắp trang cất xén sách trong nhà in Sylvie giờ này là kẻ mặc đồng phục bệnh viện và cô con gái hai mươi ba tuổi ngồn ngộn sức sống kia vừa mang thức ăn tới cho Tỷ. Chẳng có gì để nói. Phút giây ấy người ta bận hồi tưởng, người ta tự truy cứu lấy

những đổi thay và chẳng tài nào họ bới tìm được một đáp số. Phải hỏi lấy nhau thôi, sau khi ngỡ ngàng đã rón rén rời đi. Mái tóc vàng cắt ngắn di chuyển lại gần, những nốt tàn nhang, cánh mũi thon cao, đôi môi hồng có hơi khô:

- Vẫn làm chỗ ấy?

- Vẫn.

- Sao vậy?

- Một hôm thức giấc thấy đau ở ngực. Đi rọi hình thấy ở lòng mình có đeo thêm một trái tim.

- Đừng đùa.

- Ừ. Một cục gì đấy lớn hơn trái chanh. Vậy đó, và họ quyết định lấy nó ra. Bác sĩ áng chừng nó nằm trong ấy đã ba bốn năm, tăng trưởng khá nhanh, lấy sớm chừng nào tốt chừng ấy. Còn bạn?

- Boyfriend làm y tá ở đây, nó kiếm giúp mình một việc làm ở khu nhà bếp. Tất cả đều tạm bợ. Bạn hiểu không? Tất cả đều chẳng mấy vui.

- Bao lâu rồi?

- Hơn ba tháng. Đi giao thức ăn và thường trực giáp mặt với bệnh nhân. Cuộc đời luôn buồn tẻ. Đúng vậy không?

- I don't know. Có lẽ phải mang thương tích mới nhận thấy cuộc đời có đôi lúc đáng để sống thờ, thụ hưởng.

- Vậy sao? Chưa bao giờ mình dám đặt chân vào khu tâm thần. Một bức tranh màu xám có khi còn nhìn ra vẻ đẹp. Mà thôi, mình phải đi đây. Bạn cần gì xin cứ nói.

- Cảm ơn Sylvie.

- Ở khay chứa thức ăn có cây bút chì cùng tờ giấy in sẵn những món ăn. Bạn lựa chọn menu cho ngày mai bằng cách đánh dấu vào mỗi ô. Mai gặp. Take care yourself.

Tỷ muốn bắt tay nhưng khoảng cách chẳng mấy gần. Với người ra không chắc đã được. Vết thương còn nhức buốt. Tựa hồ một lưỡi kiếm đâm vào, chưa rút ra.

- Bai. Ngày mai.

Tỷ nói. Tỷ từng thốt ra những chữ ấy và có khi nó chẳng như ý. Một mai nào đó, Sylvie đã không trở lại. Những ngày tháng cũ, Sylvie đi và cô chẳng ngờ đã để lại ở Tỷ một sự hụt hẫng khó giải thích. Cái khoảng trống mà Tỷ tìm mọi cách cố lấp đầy, người ngoài. Không phải dễ. Tỷ ngờ vực: Đó có phải là tình yêu?

Một bà y tá bước vào, tay cầm bốn năm ly giấy nhỏ đựng thuốc. Những viên thuốc hình dạng không đồng đều, màu sắc khác biệt. Thuốc chống nhiễm trùng, thuốc giảm đau, thuốc hồi phục sức khỏe, thuốc chống táo bón... Bà chờ Tỷ uống hết mới quay lưng rời đi. Một ngày cái việc uống thuốc kia sẽ tái diễn đến ba bốn bận, kể cả canh khuya. Họ nhẹ nhàng đánh thức Tỷ dậy, lấy gối kê lưng thận trọng dìu Tỷ ngồi lên, soi đèn pin, vỗ về như hình ảnh một người mẹ chăm sóc con thơ. Có người còn vạch chiếc áo ra để thăm dò đường kim mũi chỉ may chẳng lên vết cắt. Họ ngó xuống dương vật Tỷ, đưa tay rờ thử cái ống gắn vào đáy có bị sút rời không. Tỷ cũng nhìn, cái ống cao su dẫn tới cuối đường là một bình nhựa chứa thứ dung dịch màu xanh pha trộn nước tiểu, lợn cợn máu chảy góc ngách qua từng tầng có vạch ngắc đánh số bên ngoài. Nó móc bên thành giường và đi đâu con bệnh phải xách nó theo, lúng lằng, vật bất ly thân.

- Tốt đẹp cả. Bà y tá thăm thì. Tỷ cho đó là lời trấn an chẳng đúng lúc. Bởi cái bộ phận tiểu tiện của con cháu Adam kia đã biến dạng một cách kỳ cục, đầy thảm hại. Nó hết cái vòi của chú voi con thu bé đến hết cỡ, mọc thếch và nhăn nhàu. Nó sẽ làm trò cười cho những cô sinh viên y khoa đi thực tập. Và đương nhiên, trong đầu óc mấy em sẽ mọc

lên ý nghĩ: Bất hạnh thay nếu chúng ta lấy chồng gặp phải một ông anh "nhược tiểu" kiểu ấy!

Sylvie đã nhìn thấy nó. Nhưng cái động từ ngắm nhìn kia chia ở thì quá khứ, lúc chưa hoạn nạn thân bại danh liệt. Bấy giờ nó râu hùm mày én lưng hai tác rộng thân mười thước cao. Nó đường bệ, hữu dũng, đích thực là chiếc cày sẵn sàng khai mở những vùng đất hoang để gieo mầm sống xuống. Sylvie biểu nó phải mặc áo và cuối cùng là lưng Tỷ có rất nhiều vết xước hằn in. Cuộc tình diễn ra không lâu, có vẻ tạm bợ. Nhớ về nó là nhớ tới một mặt nệm xộc xệch chắn chiếu, da Sylvie trắng muốt trong bóng mờ và cả hai nằm mơ màng với thứ trạng thái bải hoải một cách dễ chịu. Bye, ngày mai nhé. See you. Và một mai đã không trở lại. Những lúc làm tình quyết liệt, chú tâm, những thứ ấy chẳng khiến người ta đắm quýt luyến nhau sao? Quên biến một cách dễ dàng quá, như kì cọ rửa sạch một vết nhơ vừa bám trên da thịt. Tỷ không hiểu được, nằm mộng cũng chẳng ngờ.

4.

Mặt sau tờ giấy lựa chọn món ăn, Tỷ viết đầy đủ một cái địa chỉ. Tờ giấy vốn nhỏ, lớn gấp đôi bao thuốc lá, nên muốn chú thích thêm nó không còn chỗ để rườm rà. Nó tựa một tờ điện tín ngày xa xưa, thông thường lời nhắn nhủ in trên đó sẽ rất cô đọng. Ví dụ: "Con cần tiền. Gửi gấp cho 5000". Hoặc: "Mai con về. Chuyến bay AC 1234. Đến lúc 5 giờ". Hay: "Anh luôn nhớ em. Anh yêu em".

Sylvie cầm tờ giấy, cô xếp đôi:

- Tôi còn giữ tấm ảnh chụp hai đứa mình đứng trước metro Atwater. Tôi sẽ cho họ xem.
- Em gái tôi rất hiếu khách. Nó học sư phạm ban Anh văn. Nó sẽ mừng vui khi gặp Sylvie, tôi nghĩ thế. Nó sẽ giúp bạn những thứ bạn cần. Đừng ngần ngại.
- Bao giờ xuất viện?
- Ngày mai, có lẽ vậy. Sáng sớm hôm nay bác sĩ đã làm cuộc trắc nghiệm, tôi đi bộ lên xuống cầu thang, vững chãi, đạt yêu cầu. Chẳng có gì phàn nàn.
- Hy vọng mọi chuyện đều tốt đẹp.

Sylvie đưa tay sờ soạng vào ngực Tỷ. Ở đó người ta dùng những cái móc bằng kim loại để níu kéo vết mổ cho thực kín miệng. Chính những cái chân rất ấy làm da thịt hai bên phải chịu bầm tím, thoát trông cứ ngỡ là ở ngực có bất cái zipper, tiện cho việc đóng mở nhìn ngó vào bên trong. Một cái fermeture lạ đời chẳng sợ "đụng hàng". Mười ngày sau, y tá sẽ dùng thứ kèm đặc biệt tháo gỡ từng cái ra, chùi thuốc khử trùng rồi cắt đi những gút thắt của sợi chỉ đen đậm tua tủa như râu loài chuột cống.

- Có nên báo cho người nhà bạn biết tình trạng này không?
- Chẳng ích gì. Bên đó con người luôn quần quật với những lo toan, đừng bắt họ phải chất thêm gánh nặng. Sylvie cho họ xem tấm ảnh. Đấy, nó vẫn tươi cười như thế, chẳng mảy may hư hao. Đi bao lâu?
- Hai tuần. Nhưng ở Viet-nam chỉ sáu ngày thôi.

Tỷ nhìn Sylvie. Da dễ trắng ngần kia sẽ rám nắng miền nhiệt đới. Cô mặc áo thun, quần cụt, chân mang dép và rồi cô sẽ có được một tên gọi: Tây ba-lô. Thế nào đứa em Tỷ cũng dắt cô đi ăn bánh khoai, lên Kim-long thưởng thức món bánh ướt thịt nướng, xuống Gia-hội ăn bánh bột lọc bánh nậm mụ Đổ. Và để giữ lời hứa, cô sẽ vô Thành-nội, đứng trước ngôi trường cũ của Tỷ để chụp hình. Ngôi trường như mộ huyết, chôn dìm Tỷ biết bao kỉ niệm êm đềm. Có hồi sinh, hoán đổi được tiền kiếp cũng chẳng tài nào tìm lại nguyên vẹn cảnh sống đẹp đẽ kia. Tỷ tin chắc thế. Mỗi người chỉ có cho riêng

mình một gian đoạn đáng sống, và đa phần đó là những ngày của quá khứ xa xăm, tuổi thơ ngây.

- Đủ sức để xuống cafeteria không?

- Sao không? Mình từng lội bộ xuống mua cà phê và journal. Đi lằng lằng như cỡi mây, thú vị lắm.

- Tốt. Tôi mời bạn, như một lời già từ.

- Đợi tôi thay áo quần. Không lâu đâu.

Sylvie kéo màn vây bọc che lấy chiếc giường. Trong cái túi nylon có đánh số chứa đựng áo quần của bệnh nhân Tỷ, vô tình người ta đã đánh rơi đâu mất chiếc quần lót. Xóc xáo hoài chẳng thấy, cứ mãi loay hoay tìm. Sylvie nhìn cái vật thể bèo nhèo xấu xí của Tỷ. Nó chưa thực sự bình phục, họ giật cái vòi cao su rồi mang cái bình nhựa kì cục ấy đi đã bao lâu? Sao dung nhan cái vật nọ ngó tội nghiệp, có vẻ như bị tẩy sừng bông rớt? Sylvie mặc váy, một chiếc jupe không mấy bó và thật dễ cho cô khi cỡi tuốt nội y.

- Mặc tạm cái này đi.

Quần lót CK for her, bằng cotton màu xanh da trời. Chẳng có gì dị biệt. Và nó sạch, chắc thế, qua sự tự tin của Sylvie khi cô đưa nó tới tay Tỷ. Trông vào chân với bàn tay giúp đỡ của khổ chủ. Vừa vặn, ấm áp dù phút đầu cảm thấy chút rợn cảm mọc vọt lên da thịt. Tỷ ôm lấy Sylvie, lâu lắm rồi, nhưng Tỷ còn hít được, còn nhận ra thứ hương mùi rất đối trung thành từ cơ thể Sylvie. Bệnh viện nghiêm cấm nhân viên làm việc trong đó xức nước hoa, sợ gây dị ứng cho bệnh nhân. Nội quy ấy rất đáng hoan nghênh, cho nên Tỷ ngây ngất mùi da thịt của Sylvie. Nguyên chất, thực thụ, chẳng giả dối lừa gạt bằng mỹ phẩm.

- Tôi đổi ý định.

- Về chuyện gì?

- Tôi muốn đứng lặng như thế này thay vì đi uống cà phê.

- Tùy bạn. Nhưng người ta sẽ kéo màn ra, y tá sẽ mang thuốc vào và chúng ta sẽ thôi không còn được ôm nhau.

Quần jean Tỷ mặc là loại cài nút đồng, những năm khuy. Muốn gài kín Sylvie phải tốn khoảng hai phút và Tỷ đã tiêu khoảng thời gian ngắn kia bằng tất cả sự bồi hồi. Đứng chết trân, mừng rỡ tới những điều nhảm nhí.

Kéo màn ra, bệnh nhân nằm cạnh giường ngó Tỷ bằng đôi mắt đong đầy sự ganh tị. Thằng hoặc Tỷ thấy vợ ông ta vào thăm, vỗ về ông, dứt thức ăn, rót nước, lau mặt, chải tóc, rồi một đôi khi cao hứng bà leo lên giường nằm "kể chuyện đời xưa". Ông ta thuộc loại dễ bọc điều, nhưng Tỷ hiểu niềm ganh tị kia phát sinh từ một cuộc so sánh: Ta đã già mất rồi, chẳng cơm cháo gì. Còn hán? Ờ, với số tuổi đó ngày xưa ta chơi bởi chết bỏ bễ bỏ!

- Sau kỳ nghỉ hè, bạn còn trở lại làm việc ở đây không?

- Có thể. Chẳng ai biết chuyện ngày mai cả.

- Mỗi ba tháng tôi phải đến tái khám. Mong gặp lại bạn ở những lần ấy.

Sylvie im lặng, cô nắm tay Tỷ dẫn ra hành lang. Một người đàn bà bước đi khi chẳng mặc quần lót. Họ khó chịu hay dễ chịu với cái trống trải nhột nhạt?

- Thích gì ở Viet-nam? Tôi mua mang qua...

- Chẳng thích gì cả.

- Bao lâu rồi? Bạn có về thăm lại lần nào chưa?

- Gần ba mươi năm. Tôi không về. Có quá nhiều thay đổi và kì cục một điều là tôi ghét nhìn những đổi thay.

Cafeteria đông người, chật kín, lố nhố. Tỷ cũng ghét chuyện sắp hàng rồng rắn, chỉ để mua một cốc cà phê.

- Vậy thì thôi, tôi đi. Có thể mai sẽ vào thăm.

Môi Sylvie có hơi khô, như người tập thể hình ở gym đã lâu, như chạy bộ đường trường, như đang gặp vấn nạn lòng dạ rối bời. Muốn nó ướt, cũng dễ. Tỷ đặt môi hôn lên đó. Không lâu, Sylvie cúi đầu:

- Tôi không muốn James nhìn thấy. Anh ta làm việc ở quanh đây.

Ngoài sân chói nắng. Màu tóc vàng của Sylvie phản quang, hoa mắt. Tỷ ôm ngực, nếu cơ thể mọc thêm một trái tim, có lẽ Tỷ sẽ kháng cự đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ nó. Sẽ không vào bệnh viện, sẽ không phẫu thuật cắt bỏ, sẽ đau đớn ôm giữ lấy nó, dẫu nó chứa đựng toàn những mối tình dở dang.

Hồ Đình Nghiêm